

Като се научилъ за случката, господарьтъ на кучето разплаканъ пристигналъ при мрътвия трупъ на обичното си животно и съ мотиката, съ която изровилъ паритъ, сега изкопалъ гробъ на своето вѣрно куче. Слѣдъ нѣколко врѣме на гроба израсло едно голѣмо плодовито дърво. Старецътъ обиралъ вкуснитѣ му плодове. Една частъ отъ тѣхъ продавалъ и съ взетитѣ пари се прѣхранвалъ. Друга частъ отъ плодоветѣ раздавалъ на дѣцата. За тѣзи му подаръци дѣцата скоро обикнали стареца и често се събирали подъ сѣнката на дървото, дѣто старецътъ имъ разказвалъ разни приказки.

III.

Злитѣ хора пакъ завидѣли на стареца, че добрѣ хранѣлъ себе си и помагалъ на другитѣ. Тѣ извършили тежко прѣстѣпление: убили стареца, отсѣкли дървото, и взели съ кошове прѣстѣта на „кучешкия гробъ“. Съ нея наторили своитѣ градини, като вѣрвали, че тя е много плодородна. И наистина, въ градинитѣ имъ скоро се дигнали високи дървета, покрити съ гъсти клоне и голѣми листа, ала никакъвъ плодъ не давали.

Това много разсърдило злитѣ хора. Тѣ станали още по-зли. Отсѣкли дърветата и почнали да ги горятъ, като казвали: „Нека съ огънь да прѣмахнемъ останкитѣ на проклѣтия старецъ!“ Въ това врѣме, когато горѣли дървата, духналъ силенъ вѣтъръ. Той разпръсналъ пепелъта имъ, която затъмнила свѣтлината на деня, засипалъ съ тази пепелъ очитѣ на злитѣ хора и ги ослѣпилъ за всѣкога. Искритѣ на огъня, като огнени стрѣли се прѣснали на разни страни. Тѣ пъкъ